

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

ZA IZDAVAČA

Damir Uzunović
Goran Samardžić

NASLOV IZVORNIKA

Harry Potter and the Prisoner of Azkaban, J.K.Rowling
Copyright © J. K.Rowling 1999
Copyright © za bosanski jezik Buybook, 2020.

First published in Great Britain in 1999 by Bloomsbury Publishing Plc

Harry Potter, names, characters and related indicia are
Copyright and trademark Warner Bros., 2000TM

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati
u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNIKA

Lana Krstić

PREVOD S ENGLESKOG

Mirjana Evtov

LEKTURA

Mirjana Evtov

KOREKTURA

Buybook

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Grafičar, Bihać

J. K. Rowling

**HARRY POTTER
I ZATVORENIK AZKABANA**

S engleskog prevela Mirjana Evtov

Drugo izdanje

Sarajevo, 2020.

*Za Jill Prewett i Ainei Kiely,
kume swinga*

– PRVO POGLAVLJE –

SOVINSKA POŠTA

Harry Potter je po mnogo čemu bio izuzetno neobičan dječak. Na primjer po tome što mu je ljetni raspust bio najmrže doba godine. Ili po tome što je, iako istinski posvećen školi, zadaće morao pisati krišom, u gluvo doba noći. A još ga je zadesilo i da bude čarobnjak.

Bližila se ponoć a Harry je na krevetu ležao budan, potrbuške ispružen ispod šatora od pokrivača navučenih preko glave i džepnom svjetiljkom osvjetljavajući na jastuk oslonjenu knjižurinu kožnih korica (*Historija magije* Bathilde Bagshot). Pratio je tekst vrhom orlovog pera i mrštio se iščekujući da naiđe na nešto što bi mu koristilo u razradi teme *Spaljivanje vještica u četrnaestom stoljeću bilo je potpuno besmisleno*.

Pero se zaustavi na početku paragrafa koji se Harryju učinio svrsishodnim. Harry natakne okrugle naočale još bliže očima, približi svjetiljku knjizi i pročita:

Strah od magije nečarobnjaci (poznatiji kao levatini) najviše su iskazivali tokom srednjeg vijeka, iako ni tada nisu bili osobito vični prepoznati magiju kao takvu. U rijetkim prilikama kad bi im uspelo uhvatiti pravu vješticu ili čarobnjaka, spaljivanje ionako nije imalo nikakvog učinka. U takvim bi slučajevima vještica ili

čarobnjak izveli bazične čini za zamrzavanje plamena, a onda se pretvarali da bolno cvile dok su, u stvari, osjećali samo prijatno škakljanje. Otkaćena Wendelin, na primjer, na lomači je toliko uživala da je dopustila da je, u različitim obličjima, uhvate čak četrdeset i sedam puta.

Harry tutne pero među zube i protegne se da ispod jastuka dohvati bočicu tinte i svitak pergamenta. Polako i vrlo pažljivo otčepi bočicu, umoči pero i počne zapisivati, stalno osluškujući, svjestan da mu, ukoliko neko od Dursleyjevih krene u WC i začuje škripanje pera, najvjerojatnije ne gine da ljeto provede zatvoren u ćumezu ispod stepenica.

Ti su Dursleyjevi iz Privet Drivea, ceste biser-drвета, četiri i bili osnovni razlog što Harry nikad nije uživao u ljetnom raspustu. Tetak Vernon, tetka Petunia i njihov sin Dudley bili su jedini Harryjevi rođaci. Sve troje su bili levatini, a magiju su doživljavali baš kao levatini u Srednjem vijeku. Pod krovom Dursleyjevih niko nikad nije spominjao Harryjeve mrtve roditelje, koji su, kao i Harry, bili čarobnjaci. Godinama su tetka Petunia i tetak Vernon gajili nadu da će stalnim tlačenjem iz Harryja *istisnuti* magiju. Na njihov užas, to im nije pošlo za rukom. Tih su dana živjeli u strahu da bi neko slučajno mogao doznati da je Harry posljednje dvije godine uglavnom proveo u Hogwartsu, školi vraćanja i čarobnjaštva. Ali u vezi s tim nisu mogli učiniti ništa osim da, čim se Harry vratio kući, sve njegove čarobnjačke udžbenike, čarobni štapić, kotlić i leteću metlu stave pod ključ, a njemu da zabrane svaki razgovor s komšijama.

Nedostatak udžbenika za Harryja je predstavljao istinski problem, jer su hogvortske nastavnice za raspust zadavale svu silu zadatke. Najteži je bio pismeni sastav o napitku za smanjivanje, za predmet koji je predavao Harryju najneomiljeniji nastavnik, profesor Snape. On bi jedva dočekao bilo kakav izgovor da Harryja ostavi u kazni i čitav mjesec dana. Stoga Harry nije oklijevao da iskoristi priliku koja mu se ukazala odmah na početku raspusta: dok su se u vrtu tetak Vernon, tetka Petunia i Dudley divili

tetkovom novom službenom autu (veoma glasno, za slučaj da ga neki komšija još uvijek nije primijetio), Harry se odšunjao niz stepenice, pročačkao bravu na vratima ćumeza, zgrabio nekoliko udžbenika i hitro ih sakrio u svoju sobu. Zaključio je da Dursleyjevima, ukoliko ne budu pronalazili mrlje tinte na posteljini, neće biti ni na kraj pameti da on magiju uči noću.

U to vrijeme je Harry bio naročito oprezan jer nije htio da se zamjeri tetki i tetku zato što su ga oboje imali na zubu sve otkako ga je, sedam dana po svršetku škole, nazvao jedan njegov kolega čarobnjak.

Ron Weasley, jedan od Harryjevih najboljih prijatelja u Hogwartsu, poticao je iz porodice čarobnjaka. Što podrazumijeva da je on znao štošta što Harry nije, ali telefon je tom prilikom koristio prvi put u životu. Na nesreću se desilo da baš tetak Vernon odgovori na njegov poziv.

“Vernon Dursley pri telefonu.”

Harry, koji se zadesio u blizini, sledio se čim je začuo Ronov glas.

“HALO? HALO? DA LI ME ČUJETE? JA – BIH – ŽELIO – RAZGOVARATI – SA – HARRYJEM – POTTEROM!”

Ron je urlao toliko da je tetak Vernon poskočio i odmakao slušalicu daleko od uha, zureći u nju s mješavinom bijesa i straha.

“MA KO JE TO?” – i sam je zaurkao u pravcu slušalice. “KO STE VI?”

“RON... WEASLEY!” – proderao se Ron, kao da on i tetak Vernon razgovaraju stojeći na suprotnim stranama nogometnog igrališta. “JA – SAM – HARRYJEV – PRIJATELJ – IZ – ŠKOLE.”

Sićušne oči tetka Vernona smjesta se iskolače prema Harryju, koji je stajao kao ukopan.

“NEMA OVDJE NIKAKVOG HARRYJA POTTERA!” – proderao se tetak iz sve snage, odaljivši slušalicu na dužinu ruke, kao da se boji da će slušalica eksplodirati. “NEMAM POJMA O KAKVOJ ŠKOLI GOVORIŠ! DA ME VIŠE NIKAD NISI NAZVAO! I DA TI NA PAMET NE PADNE DA SE IKADA PRIBLIŽIŠ MOJOJ PORODICI!”

I drmne slušalicom kao da s ruke otresa otrovnog pauka.

Odmah je uslijedila jedna od njihovih najžešćih svađa.

“KAKO SE USUĐUJEŠ DA DAJEŠ OVAJ BROJ LJUDIMA POPUT... POPUT TEBE!” – odvrištao je tetak Vernon nekontrolisano pljučkajući Harryja.

Ron je očito shvatio da je tim pozivom Harryja doveo u neprijatnu situaciju, i nije ga više nikad nazvao. Međutim, nije se javljala ni Harryjeva najbolja prijateljica iz Hogwartisa, Hermione Granger. Harry je pretpostavio da ju je Ron upozorio da ga ne naziva, što je bila šteta zato što je Hermione, najpametnija vještica Harryjeve generacije, zapravo poticala iz levatinske porodice te savršeno dobro znala kako se koristi telefon, a nije bilo nikakve sumnje da bi *ona* bila dovoljno prisebna da ne pomene Hogwarts.

I tako Harry čitavih pet sedmica nije dobio nikakvih vijesti o svojim prijateljima čarobnjacima i nije imao nikakvog razloga da se nada da će mu to ljeto biti išta bolje od prethodnog. Uspio je ostvariti neznatan napredak utoliko što mu je bilo dopušteno da barem noću pušta Hedwig iz kaveza, ali se prije toga morao svečano zakleti da svoju sovu neće koristiti da prijateljima šalje pisma. Tetak Vernon je na to pristao samo zato što je Hedwig, kad god predugo ostane zaključana, nadizala stravičnu dreku.

Harry je dovršio opis Otkaçene Wendelin svejednako osluškajući. Tišinu potpuno zamraçene kuće remetilo je samo roktavo hrkanje njegovog ogromnog rođaka Dudleyja. Mora da je veoma kasno, pomislio je Harry. Oçi su ga pekle od umora. Možda bi ipak bilo bolje da esej dovrši sutra...

Zavrnuo je poklopac na boçicu tinte, te ispod kreveta izvukao staru jastućnicu i u nju spremio rućnu svjetiljku, *Historiju magije*, svoj esej, pero i tintu. Ustao je i sve to sakrio ispod klimave daske pod krevetom. Onda se uspravio i protegnuo bacivši pogled na svjetleće brojke budilnika koji je stajao pokraj kreveta.

Jedan ujutro. Harry se štrečne. Potpuno mu je promaklo da je već sat vremena trinaestogodišnjak.

Harry je bio neobićan i po tome što se nije radovao svojim rođendanima. Nikad u životu nije dobio rođendansku čestitku.

Dursleyjevi su njegov rođendan već dvije godine potpuno ignorisali i nije imao nikakvog razloga da pomisli da će ovog puta biti drugačije.

Harry je zakoračio kroz svoju zamračenu sobu, zaobišao veliki prazni kavez u kojem je inače bivala Hedwig, te prišao otvorenom prozoru i naslonio se na prozorsku dasku. Nakon svih onih sati provedenih pod jorganom, istinski je uživao u osjećaju prohladnog noćnog zraka na obrazima. Iako je Hedwig bila odsutna već drugu noć, Harry nije bio zabrinut jer joj se to i ranije dešavalo. Ali je ipak nestrpljivo očekivao njen povratak jer je ona u toj kući bila jedino živo biće koje ne ustukne kad ga ugleda.

Iako još uvijek mršav i prilično sitan za svoj uzrast, Harry je tokom prethodne godine porastao nekoliko centimetara. Ali mu je kao zift crna kosa i dalje ostala jogunasto neuredna uprkos svim njegovim naporima da je smiri. Ni stakla naočala nisu mogla skriti jarko zelenilo njegovih očiju, kao što ni šiške na čelu nisu mogle prikriti tanušni ožiljak u obliku munje.

U nizu Harryjevih neobičnosti taj ožiljak predstavljao je najveće čudo. Ožiljak nije bio uspomena, kako su Dursleyjevi tvrdili čitavih deset godina, na saobraćajnu nesreću u kojoj su poginuli Harryjevi roditelji, jer Lily i James Potter i nisu poginuli u saobraćajnoj nesreći. Oni su bili ubijeni; a ubio ih je Lord Voldemort, mračni čarobnjak koji je čitavih stotinu godina svima bio strah i trepet. Harry se iz tog njegovog napada izvukao samo s ožiljkom na čelu, dok su se Voldemortu njegove vlastite čini, umjesto da ubiju Harryja, obile o glavu te je, jedva živ, pobjegao...

Ali se Harry s njim u Hogwartsu našao oči u oči. Zagledan kroz prozor svoje sobe, Harry se prisjećao tog zadnjeg susreta i mislio kako stvarno ima sreće što je uopšte doživio svoj trinaesti rođendan.

Pogledom je pretraživao zvjezdano nebo očekujući da ugleda kako Hedwig jezdi prema njemu noseći u kljunu kakvog mrtvog miša, nestrpljiva da je on za to pohvali. Rasijano zagledajući preko susjednih krovova, Harry isprva nije ni shvatio šta mu je pred očima.

Ocrtana na pozadini od zlaćanog mjeseca, prema Harryju se koprcala neka krupna i čudno nakrivljena kreatura, iz trena u tren sve veća. On je prilično mirno posmatrao kako mu se kreatura približava, ali se, držeći ruku na zasunu prozora, u djeliću sekunde zapitao ne bi li ipak bilo pametnije da zatvori prozor. Tek kad je čudna kreatura uplovila u krug svjetla ulične svjetiljke, Harry je – shvativši o čemu se radi – hitro odskočio u stranu.

Odmah potom kroz prozor ulete tri sove: dvije sove su sa strana pridržavale treću, po svemu sudeći onesviještenu. Sve tri *pljusnu* na Harryjev krevet, a ona u sredini, prilično krupna siva sova, momentalno se prevrnula na leđa i nastavila ležati, potpuno nepokretna. Za noge joj je bio svezan povelik paket.

Harry je odmah prepoznao onesviještenu sovu – zvala se Errol, a Errol je bio ćuk Weasleyjevih. Harry se u jednom skoku našao pokraj kreveta i razvezao Errolu noge. Paket je sklonio, a Errola odnio u Hedwigin kavez. Errol u međuvremenu uspije otvoriti jedno krmeljavo oko, te slabašno hukne u znak zahvalnosti i okrene se da se napije vode.

Harry se onda posvetio drugim dvjema sovama. Jedna od njih, krupna snježnobijela ženka, bila je njegova Hedwig. I ona je u kljunu držala paket i više no očito je sobom bila osobito zadovoljna. Kad ju je Harry oslobodio tereta, ona ga najprije nježno kljucne, a potom odleti da se pridruži Errolu.

Onu treću, inače vrlo zgodnu smeđu sovu, Harry nije poznao, ali mu je odmah bilo jasno odakle dolazi jer mu je ona, uz treći paket, donijela i pismo s grbom Hogwarta. Čim je Harry i nju oslobodio tereta, sova – sva važna – protrese perjem, raširi krila i kroz prozor izleti u noć.

Harry sjedne na krevet i zgrabi Errolov paket, razdere smeđi papir i otkrije poklon u zlatnom omotu i prvu rođendansku čestitku u svom u životu. Dok je otvarao kovertu, ruke su mu se blago tresle. Iz koverte ispadnu dva komada papira: pismo i neki novinski isječak.

S obzirom na to da su se ljudi na crno-bijeloj fotografiji pomjerali, isječak je sasvim očito bio iz čarobnjačkih novina *Dnevni prorok*. Harry je najprije uzeo isječak, izravnao ga i pročitao:

**SLUŽBENIK MINISTARSTVA MAGIJE OSVOJIO
GLAVNI ZGODITAK**

Arthur Weasley, rukovodilac Ureda za sprečavanje zloupotrebe levatinskih artefakata pri Ministarstvu magije, dobitnik je glavnog zgoditka Lutrije Galeon koju *Dnevni prorok* organizuje svake godine.

Oduševljeni gospodin Weasley izjavio je za *Dnevni prorok*: “Zlato ćemo iskoristiti za porodični odmor u Egiptu, gdje naš najstariji sin, Bill, radi kao raščinilac kletvi u čarobnjačkoj banci Gringotts.”

Porodica Weasley će u Egiptu provesti cijeli mjesec dana i kući se vratiti pred početak nove školske godine u Hogwartsu, školi koju trenutno pohađa petero Weasleyjeve djece.

Čim je pogledao živahnu fotografiju, Harry se sav ozario jer mu je s fotografije bjesomučno mahalo devetoro Weasleyjevih, porredanih ispred neke ogromne piramide. Debeljuškasta gospođa Weasley, visoki i proćelavi gospodin Weasley, te njihovih šest sinova i kćer-jedinica, svi (iako se to na crno-bijeloj fotografiji nije vidjelo) vatrenocrvene kose. Usred fotografije stajao je Ron, visok i nezgrapan, na ramenu držeći svog ljubimca, pacova Uhljupa, i jednom rukom obgrlivši svoju sestricu Ginny.

Harry je pomislio da na svijetu nema toga ko zaslužuje hrpu zlata više no Weasleyjevi, zato što su Weasleyjevi nevjerovatno dobri, a krajnje siromašni. Odmah se prihvatio Ronovog pisma.

Dragi Harry,

Sretan ti rođendan!

Prije svega, pravo mi je krivo zbog onog telefonskog poziva. Nadam se da ti levatini nisu zbog toga zagorčali život. Tata kaže da vjerovatno nije bilo potrebe da onoliko vičem.

Egipat je nevjerovatan! Bill nas je vodio u obilazak svih grobnica i naprosto ne mogu da vjerujem kakvim su ih sve činima začarali oni stari Egipćani! Mama nije dopustila da Ginny nosa promoli u onu zadnju. U njoj su svuda naokolo kosturi mutanata: to su svi oni levatini što su provaljivali u grobnice, pa su im izrasle dodatne glave i svašta nešto.

Kad je tata dobio na lutriji Dnevnog proroka, sebi nisam mogao doći! Sedam stotina galeona! Iako smo većinu potrošili na ovaj put, ipak za narednu školsku dobijam novi čarobni štapić!

Harry se dobro sjećao kako je završio Ronov stari štapić: slomio se kad se auto kojim su njih dvojica doletjeli u Hogwarts survao pravo na Vrbu koja lema.

Mi se vraćamo otprilike sedam dana pred početak školske godine i idemo u London da meni kupimo novi štapić i udžbenike za sve nas. Ima li šanse da se tamo sretnemo?

Nemoj da te smore ti levatini!

I potrudi se da dođeš u London,

Ron

P.S. Percy je starješina dječaka. Javili su mu prošle sedmice.

Harry je ponovo osmotrio fotografiju. Percy, učenik sedmog – završnog – razreda u Hogwartsu, djelovao je sobom još zadovoljniji no inače. Značku starješine dječaka prikačio je na fes ležerno nataknut preko uredne frizure; rožnati okvir njegovih naočala blještao je na egipatskom suncu.

Harry se potom posveti svom poklonu: odmotavao ga je vrlo polako. Unutra je našao nešto što je ličilo na minijaturnu staklenu čigru. A ispod nje još jedno Ronovo pisamce.

Harry – ovo ti je džepni sletkoskop. Trebalo bi da se vrti i svijetli u blizini onih kojima čovjek ne treba vjerovati. Bill kaže da je to najobičnija ubleha za čarobnjačke turiste i da nije nimalo pouzdan,

naročito s obzirom na to da se sinoć za večerom stalno palio. Ali Bill nije skont'o da su mu Fred i George supu napunili bubama.

Ćao,

Ron

Harry je džepni spletkoskop postavio na stolić pokraj kreveta, spletkoskop je mirno balansirao odražavajući na svom vršku svjetlucave kazaljke Harryjevog budilnika. Harry je, sav sretan, nekoliko sekundi samo posmatrao svoj rođendanski poklon, a potom dohvatio paket koji je donijela Hedwig.

I u tom paketu nađe lijepo umotan poklon, čestitku i pismo, ovog puta od Hermione.

Dragi Harry,

Ron mi je pisao o svom telefonskom razgovoru s tvojim tetkom Vernonom. Iskreno se nadam da je s tobom sve u redu.

Ja sam trenutno na odmoru u Francuskoj i nisam bila sigurna kako da ti ovo pošaljem – šta ako na carini otvore paket? – ali se najednom pojavila Hedwig! Mislim da je htjela biti sigurna da ćeš, za promjenu, dobiti nešto za rođendan. Poklon sam ti kupila preko sovinške pošte; vidjela sam reklamu u Dnevnom proroku (dostavljaju mi ga i ovdje; stvarno je dobro ostati u toku zbivanja u čarobnjačkom svijetu). Da li si prošle sedmice vidio onu sliku Rona i njegove porodice? Mogu misliti šta je sve tamo naučio. Stvarno sam ljubomorna – čarobnjaci drevnog Egipta naprosto su fascinantni.

Ali i ovdje postoji zanimljiva lokalna historija vraćanja. Preradila sam svoj esej iz historije magije da bih ubacila sve ono što sam ovdje saznala, samo se brinem da nije predug – imam dva svitka pergamenta više nego što je tražio profesor Binns.

Ron kaže da on u London dolazi zadnje sedmice raspusta. Možeš li i ti? Hoće te pustiti tetka i tetak? Iskreno se nadam da hoće. U protivnom, vidimo se prvog septembra u Hogwarts Expressu!

Voli te Hermione

P.S. Ron kaže da je Percy postao starješina dječaka, mora da je presretan. Ali Ron ne zvuči nimalo oduševljeno.

Harry se smijao dok je spuštao pismo i posezao za poklonom koji mu je poslala Hermione. Paket je bio prilično težak. Poznajući Hermione, pretpostavio je da se radi o knjižurini punoj zamršenih čini – ali prevario se. Srce mu je snažno poskočilo kad je odmotavši paket ugledao futrolu od glatke crne kože na kojoj je srebrenim slovima pisalo *Pribor za održavanje letećih metli*.

“Svaka čast, Hermione!” – prošaputao je Harry otvarajući patent-zatvarač futrole.

Unutra je bila velika tegla Fleetwoodovog voska za održavanje visokog sjaja drške, par blještavih srebrenih makaza za potkrešavanje repa metle, sićušni mesingani kompas koji se pri dužim putovanjima pričvrsti za dršku, te *Priručnik za održavanje metli: sam-svoj-majstor*.

Osim zbog prijatelja, Hogwarts je Harryju najviše nedostajao zbog kuidiča, najpopularnijeg sporta magičnog svijeta – izuzetno opasnog i osobito uzbudljivog sporta koji se igra na letećim metlama. Desilo se da je Harry izuzetno dobar u kuidiču: u zadnjih sto godina nijedan od četiri hogvortska tima nije imao mlađeg igrača. A trkaća metla Nimbus Dvije Hiljade bila je jedna od najvećih Harryjevih dragocjenosti.

Harry je položio kožnu futrolu pokraj sebe na krevet, pa dohvatio i zadnji paket. Odmah je prepoznao neuredno škrabanje na smeđem papiru: paket je poslao Hagrid, lovočuvar u Hogwartsu. Čim je rascijepao omot, Harry ugleda nešto zeleno i kožasto, ali omot nije stigao razmotati jer se paket nekako čudno stresao i šta god da se u njemu nalazilo glasno škljocne – kao da ima čeljusti.

Harry se zaledio. Znao je da mu Hagrid nikad ne bi namjerno poslao ništa opasno, ali je isto tako znao da se Hagridovo poimanje opasnog razlikuje od onog što svijet inače pod tim podrazumijeva. Hagrid je bio poznat po tome što prijateljuje s džinovskim paucima, po krčmama kupuje opake troglave pse i u svoju kolibu krišom unosi zakonom zabranjena zmajeva jaja.

Harry nervozno ćušne paket. Paket opet glasno škljocne. Harry je onda jednom rukom dohvatio stolnu svjetiljku, čvrsto

je zgrabio i podigao iznad glave, spreman na udarac. Drugom rukom je dohvatio ostatak omota i snažno povukao.

Iz paketa ispadne – knjiga. Prije nego što se uspravila i zabrzala niz krevet kao neki čudnovati rak, Harry je na njenom zgodnom zelenom povezu uspio pročitati zlatnim slovima ispisani naslov *Čudovišna knjiga o čudovištima*.

“Uh, uh”, promrsio je Harry.

Knjiga se prevrne glasno tresnuvši s kreveta, i odmah zaklepe- ta preko sobe. Harry se šunjao za njom. Knjiga se sakrije negdje u mraku ispod njegovog radnog stola. Moleći se da Dursleyjevi i dalje čvrsto spavaju, Harry se spusti na sve četiri i posegne za njom.

“Joj!”

Knjiga ga je ugrizla za ruku, pa šmugnula pored njega klepe- ćuci, trčeći na koricama. Harry je puzao naokolo sve dok je nije uspio oboriti na hrbat naprosto se bacivši na nju. Iz susjedne sobe je začuo da tetak Vernon glasno mumla u snu.

Hedwig i Errol su vrlo zainteresovano posmatrali kako Harry, čvrsto držeći objesnu knjigu, žuri do komode, iz ladice izvlači pojas i steže ga oko knjige. *Čudovišna knjiga o čudovištima* ljutito se stresla, ali više nije mogla lepršati okolo, niti gristi. Harry je zafrljaci na krevet i dohvati Hagridovu čestitku.

Dragi Harry,
Sretan ti rođendan!
Mislim da će ti ovo zatrebati naredne godine. Al ne bi sad
o tome. Pričaću ti kad se vidimo.
Nadam se da se levatini s tobom ponašaju kako treba.
Sve najbolje
Hagrid

Činjenica da Hagrid smatra da ikome može zatrebati knjiga koja grize zazvučala je zloslutno, ali kad je Hagridovu čestitku položio pokraj onih koje su mu poslali Ron i Hermione, Harry

se nasmiješio od uha do uha. Ostalo mu je još samo pismo iz Hogwartsa.

Zapazivši da je deblja nego prethodnih godina, Harry otvori kovertu, izvuče prvi pergament i pročita:

Dragi gospodine Potter,

Obavještavamo Vas da nova školska godina počinje prvog septembra. Hogwarts Express polazi tačno u jedanaest sati sa stanice King's Cross, peron devet i tri ftrtalja.

Učenicima trećeg razreda pruža se prilika da tokom određenih vikenda posjete selo Hogsmeade. Ukoliko su Vaši roditelji ili staratelji saglasni s Vašim učešćem u ovim posjetama, treba da potpišu priloženo Odobrenje.

Prilažemo i spisak udžbenika za nastupajuću godinu.

Srdačno,

Profesorica M. McGonagall

Zamjenica direktora

Kad je iz koverta izvukao formular za odobrenje odlaska u Hogsmeade, Harry se više nije smješкао. Bilo bi naprosto božanstveno kad bi vikendima mogao u Hogsmeade! Znao je da u tom seocetu žive isključivo čarobnjaci, ali on tamo nikad nije kročio. I kojim sad filmskim trikovima da ubijedi tetka Vernona ili tetku Petuniju da mu potpišu ovo odobrenje?

Pogledao je na budilnik. Bilo je već dva ujutro.

Odlučivši da će o odobrenju za Hogsmeade brinuti kad se probudi, Harry se vrati u krevet. Protegne se da na kalendaru koji je sam napravio prekriži još jedan dan: odbrojao je dane do povratka u Hogwarts. Onda skine naočale i legne, otvorenih očiju, uživajući u pogledu na one tri rođendanske čestitke.

Koliko god neobičan, u tom trenutku Harry Potter se osjećao kao i svako drugo dijete – radovao se, prvi put u životu, svom rođendanu.